Ч. 201 Субота 6 (18) вересня 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Перед новою сесиєю ради державної. — Переговори о грецко-турецкий мир).

Наради субкомітету парляментарної комісиї мають потревати три дни, при участи п. Президента міністрів ґр. Баденї'ого. Вчера зібраному субкомітетови предложено виготовлений пос. Страньским проєкт, дотикаючий справи зміни реґуляміну парляментарного.

О тім засїданю оголошено такий комунїкат: Субкомітет правиці відбув вчера в присутности п. Президента міністрів тригодинне засїданє. В результаті дійшло до повного порозуміня що-до всїх предметів нарад. В той спосіб виповнено задачу субкомітету. Субкомітет збере ся ще 21 с. м. перед полуднем на те, щоби перевести ухвалу що-до реферату на повнім зібраню парляментарної комісиї правиці, котра відбуде свое засїданє вечером того дня. N. W. Tagblatt доносить, що субкомітетови предложено вчера внесенє, аби др. Катрайн задержав на дальше крісло президента палати послів. Та сама часопись доказує, що вчера нараджував ся п. Президент міністрів з італїяньскими послами полудневого Тиролю в справі парляментарної ситуациї, однако не заключено нїякого договору, бо Італїянцї не хотїли до нїчого зобовязати ся.

На основі одноголосної ухвали комісиї парляментарної польского Кола вставляв ся презес пос. Яворский у п. Президента міністрів за засудженим пос. Шаєром, щоби его представлено до цїсарскої ласки. Пос. Яворский просив о цїлковите помилуванє Шаєра.

Дня 21 с. м. відбуде ся конференция молодоческих послів до Ради державної і до сойму ческого, аби нарадити ся над ухвалами, які мають предложити ся, мужам довірія.

До Naroda-их List-ів доносять з Відня, що відносини молодочехів до католицкого народного сторонництва не конче добрі. Однако супротив нинїшного положеня мусять уступити непорозуміня, бо лише одноцїльна більшість автономічна з правительством зможе побідити обструкцию Нїмців. Дальше заявляють Nar. List-и, що більшість радо підопре ґр. Баденї'ого.

На першім засїданю Палати послів відбуде ся уконституованє палати, а відтак будуть внесені правительственні предложеня, а передовсїм вибір до делеґаций. Речинець зміни реґуляміну буде зависїти від того, як відбуде ся перше засїданє палати.

В справі переговорів о грецко-турецкий мир доносять, що ріжниці поглядів, які заходили в послїдних часах між Нїмеччиною і Анґлїєю і спинили довершенє мира, вже усунені, так що леда день можна вже раз нарешті надїяти ся покінченя справи. Тепер, як пишуть, справа стоїть так: В Атенах має на підставі ухвали грецкого парляменту повстати европейска комісия для контролї доходів, призначених на уморенє позички, яку правительство має затягнути на военне відшкодованє для Туреччини. Скоро тая комісия дасть дозвіл на позичку, тогдї стан военний буде застановлений, а Туреччина опустить Тесалїю до місяця. В кругах дипльоматичних надїють ся, що в сих днях амбасадори підпишуть уложені услівя мира, а потім росийский амбасадор передасть їх до підпису султанови. Надїють ся, що султан не буде зволїкати з підписом і не услухає підшептів турецких кругів войскових незадоволених з условій мира.

Новинки.

Львів дня 17-го вересня 1897.

— **Іменованя.** Секретарем судовим висшого суду краевого у Львові іменований ад'юнкт Ів. Жджарский із Золочева. — Секретарями судовими іменовані ад'юнкти судові: Стан. Ясїньский у Львові для Львова, Емиль Прокопович в Сучаві для Кіцманя, Володим. Кишакевич в Болехові для Бурштина, Теоф. Грохович в Яворові для Бережан, Людв. Фераль в Перемишлянах для Коломиї, Каз. Зданьский в Стрию для Львова, Володим. Дольницкий в Золочеві для Золочева, Стан. Стеблецкий в Теребовли для Городка, Петро Яницкий з Дрогобича для Калуша, Вікк. Кріґсайзен з Сокаля для Коломиї, Ів. Нівиньский з Нижанкович для Тернополя, Емиль Медвецкий з Борщева для Перемишля, Теоф. Ясеницкий зі Сколього для Сянока, Фридр. Бертоні з Теребовлї для Станиславова, Тит Савчиньский з Ярослава для Золочева, Ярослав Ільницкий з Бродів для Львова, Денис Партицкий з Березова для Тернополя і кандидат адвокатский Володис. Кропиньский в Перемишли для Перемишля. — Судиями повітовими іменовані ад'юнкти: Лев Лущецкий в Підгайцях для Козови, Модест Каратницкий в Калуши для Калуша, Володим. Лукавецкий в Бродах для Войнилова, Йос. Біліньский в Калуши для Балигорода, Каз. Янко в Глинянах для Глинян, Ів. Анґельчиковский в Чорткові для Чорткова, С. Шанковский в Станиславові для Отинії, Володим. Лучкевич в Белзї для Бурштина, Йос. Грабиньский в Винниках для

7)

НЕКУПНЕ.

(Оповіданє з росийского — П. Н. Полевого).

(Дальше).

Гвоздилин нараз зірвав ся з крісла і кріпко, судорожно вхопив полковника за руку:

— Засуд! Ви кажете — засуд? Вже нинї засуд.... Який же, який?

Полковник вирвав свою руку з рук Гвоздилина і насупивши брови відступив ся від него назад.

— Прошу вас успокоїтись і бути осторожнїйшим — сказав сухо. — Я не судия і не прокуратор: то они видають засуди....

Відтак він встав з крісла, повернув ключ в замку дверий і показав Гвоздилинови на вихід в салю.

Звісивши голову, з туманом в голові, з розпукою в серци, Гвоздилин вийшов з полковникового дому і чув, як полковник за его плечима, видавав якийсь строгий приказ портиерови і воякам.

Сїдаючи в бричку коло ґанку, Семен Силич замітив лиш довкола себе, в густій товпі жидів, що гуділи і шуміли як пчоли в улию, якусь високу і понуру стать, в пелехатій шапці і в білім фартусї, накиненім поверх подертого кожушка. Коли Гвоздилин сїв до брички і Мошко потряс поводами та зацмокав губами на своїх коний, всї жиди, обертаючись до чоловіка в пелехатій шапці, разом загоготїли щось в своїм язици, показуючи пальцями на Гвоздилина і бігцем пустили ся в слїд за его бричкою.

VII.

Вернувшись до заїздного дому Мошка, Семен Силич перейшов до своєї комнати, кинув ся на стару канапу і знов впав в попереднє отупінє, серед котрого у него в голові вертїли ся все ті самі мисли:

„Убив.... Осудять.... На смерть засудять.... не може бути — він не міг убити.... Васько не міг убити!“

І впять вертала ся та страшна, прикра гадка о засудженю невинного і незаслуженім соромі, котрий падав на его сїду голову, на цїлу его родину.

Він сам не міг здати собі справи, чи довго він так сидїв.... Він навіть не бачив, як до комнати нераз входив его візник, як навіть два рази заглядав легко отвираючи двері сам Мошко.... Але Семен Силич не рушав ся з місця, не покрінув ся навіть, а заєдно передумував свої страшні, розпучливі думки — і нїхто не сьмів его безпокоїти.

Вкінци вернув ся Дмитро Семенович і просто підійшов до вітця.

— Тату! — сказав.

— Га? Що? Засудили? — крикнув нагле Семен Силич, скоро встаючи з канапи. — Ти був певне в суді. Чув — бачив его?

— Нї — я того не міг! Я не маю сили до того — відповів Дмитро Семенович повісивши голову. — Але я був і у ад'ютанта і у войскового судиї...

— Ну і щож? Що они сказали? — допитував ся отець.

— Сказали, що мало надії.... на увільненє. Хоч він не признає ся.... але всї пересьвідчені о его винї... Тількож засуд мають післати до потвердженя і може бути....

Семен Силич понурив голову і знов опустив ся на канапу.

— Ад'ютант хотїв зайти і сказати, чи вам позволять бачити ся з Іваном.... Казав, що скоро позволять.

— Так, так! По засуді. Знаю....

І знов потонув в попередній підрімоті, непритомности. І знов потягнули ся довгі, безконечно довгі години прикрого дожиданя.

Вкінци, около шестої години вечером, коли вже почало смеркати ся, дали ся чути кроки в сїнях і до комнати увійшов Флїґе, шураючи ногами і звиняючись, що перешкаджає.

Гвоздилин скоро підняв ся з канапи і пішов єму на стрічу.

— Засудили? — спитав майже спокійно і з якоюсь неприродною твердостию.

— Н....не можу вам сказати! Я не був при суді — путав ся Флїґе. — Тілько пол-

Немирова, Денис Грабиньский в Бучачи для Луки, Фридр. Якубовский в Сколім для Камінки, Йос. Гориця в Бродах для Підволочиск, Теоф. Макух в Золочеві для Старої соли, Йос. Тарнавский в в Нижанковичах для Нижанкович, др. Кар. Давидович в Рудках для Перемишлян, Алекс. Козачек в Сокали для Коломиї, Богдан Криницкий в Станиславові для Станиславова, Франц Мор в Золочеві для Золочева і Йос. гр. Калиновский у Львові для Львова. — В прокураториї іменовані: заступником старшого прокуратора у Львові: Ант. Губель ад'юнкт зі Львова; заступниками прокураторів: ад'юнкти Вінк. Мромлиньский в Чорткові для Самбора, Вацлав Черни в Бережанах для Бережан, Каз. Монне в Жовкви для Перемишля, Емиль Фабрі в Терноноли для Тернополя, Меч. Барт у Львові для Львова, Ів. Шерф в Болехові для Станиславова, Кароль Вінценц в Бережанах для Стрия, др. Євгенїй Шаляй в Мостисках для Перемишля, Генрих Квятковский в Товмачи для Львова.

— **Преосьв. епископ Константин Чехович** з Перемишля виїздить дня 18 вересня з о. пралатом Войтовичем і з капеляном о. Ем. Погорецким на посьвячене церков в Конотопах і в Тартакові, повіта сокальского, котрі відбудуть ся в днях 19 і 20 вересня с. р. То вже пята церков, котру Преосьв. епископ Чехович посьвячує.

— **З руского народного театру.** Щоби доповнити хори в нашій дружині театральній, потрібні нам дві сопранїстки і два баси. Рефлектуючі на тоті посади зволять до дня 27 с. м. надіслати нам до Станиславова оферти з долученем фотографій. — Дирекция руско-народного театру *С. Янович* і *І. Полїщук*.

— **Виділ запомогового шкільного товариства ім. сьв. Кирила в Перемишли** подає до відомости своїх членів, що загальні збори того товариства відбудуть ся 18 вересня о 7-ій годині вечером в комнатах „Рускої Бесїди" в Перемишли з таким порядком дневним: 1) справоздане уступаючого виділу, 2) вибір нового виділу, 3) внесеня і інтерпеляциї членів.

— **В Станиславові** — як звідтам пишуть — відбуде ся дня 23-го вересня (в четвер) на дохід проектованої рускої школи музичної при тамошнім Бояні представлене, на котре виділ запрошує Вп. Родимців. Представлене розпічне: „Вулиця", низка пісень любовних, дївочих і парубочих, хор мішаний à capella в сполученю з хорами мужескими, жіночими, терцетами і солями меццо-сопрановими Ф. Колесси, котру відсьпіває хор Бояна в народних строях в сполученю з найдобірнїйшими силами з дружини театральної. Відтак рускопародний театр відограє „Вихованця", знамениту комедию М. Янчука зі сьпівами і танцями. Представлене закінчить образ із живих осіб.

— **Курс пожарництва** відбув ся в днях 8 до 11 с. м. в краєвій низшій рільничій школі в Бережници коло Стрия. Гадка поучити учеників шкіл рільничих о пожарництві є дуже добра: ученики сесї станнуть опісля в ріжних сторонах оснувателями і інструкторами пожарничих товариств по селах.

— **Грім.** З під Стрия пишуть: Дня 13 с. м. около 5 години з полудня в Верчанах коло Стрия поразив грім у голову господаря Андрія Кухтїя в хвили, коли затягав віз до шопи. Господар прийшов до памяти, але все ще сильно слабий. Грім не наробив більше жадної школи. То вже другий раз сего року грім ударив майже в то само місце, бо дня 19-го липня ударив в тополю а з відтам в дім громадский, але не запалив его. Здаєть ся: єсть якийсь протяг в тім місци, бо від кількох лїт се вже четвертий случай удареня грому, на щастє все без огню.

— **Чвірняки.** В Коршмині, равского повіта, повила Парашка Заяць, 36-лїтна жінка селянина, четверо дїтий, з тих троє дївчат і одного хлопця. Одна дївчина по трех днях померла, прочі дїти здорові.

— **Самоубийство.** В приступі божевільства відобрав собі жите вистрілом з пістолета ґенерал-поручник Альфред Вільгельмович Шак, головно-командуючий ґенерал VIII корпуса в Одесї. Перед самоубийством написав до командуючого войсками одеского округа военного гр. Мусин-Пушкина лист, що біль в ушах, який его мучив від кількох місяців, привів его до розпуки, бо він пересьвідчив ся, що та недуга невилїчима.

— **Джума.** Російска часопись „Сибір" доносить, що помимо всяких средств осторожности появила ся джума в Япанї, о чім повідомлено урядово російскі власти у Владивостоцї.

— **Пожар вистави.** В Амстердамі вибух сими днями в ночи на народній виставі великий огонь. В короткім часї згоріли всї будинки на виставовій площи і не уратовано майже нїчого. Навіть менажерия і паноптикон перемінили ся в купи згарищ.

— **Найшли ся** дорогі камінї, які невідомий злодій вкрав недавно в однім готели у Франценсбадї. Дїти шукали минувшої середи в лїсі коло Франценсбаду за грибами і найшли в ровї торбу з дорогоцїнностями: бракують лише два дукати і золота брошка. — В Липску приарештовано Рудольфа Кравзого і его жінку. Они вже признали ся, що вкрали оногди в Карльсбадї у золотника Добровского дорогоцїнности вартости 40.000 зр. Кравзе записав ся в карльсбадским готели яко Пйотровский, а закравши у Добровского, котрого склад є в тім самім готели, дорогоцїнности, втїк до Липска, липаючі в хатї дві липскі ґазети. Ті ж повели полїцию на слїд зручних злодїїв.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 17 вересня. Цїсар іменував на ново дотеперішну президию для Палати панів. — Fremdenblatt доносить, що небавом відбудуть ся в спільнім міністерстві війни наради представителїв міністерств обох половин Монархії над справою продукциї і торговлї вибуховими материялами, а особливо динамітом і над справою установленя монополю вибухових материялів.

Зальцбурґ 17 вересня. Кандидатами на намістництво в Зальцбурзї по смерти бл. п. Туна мають бути: президент Шлезка ґр. Клярі-Альдрінґен, віцепрезидент намістництва у Відни бар. Бурґіньон і президент Буковини ґр. Ґоес.

Переписка зі всїми і для всїх.

Оповістки.

— Реальність в Калуши при тракті Станїславівским: 2 і пів морґа огорода, дім і стайня, з вільної руки до спродання. Близша відомість у Мартина Посацкого в Хотїни під Калушем.

ковник прислав мене сказати вам, що дозволено вам бачити ся.... з вашим сином.

— А, так, позволено.... Ну, що-ж, і за то спасибі... Ходім же до него скорше.

І Семен Силич засуєтив ся, збираючись до відходу.

Флїґе скористав з тої хвилї і шепнув тихонько Дмитрови Семеновичеви:

— Засуджений на розстріляне!

Дмитра Семеновича відкинуло від Флїґого і він кинув ся подавати батькови шапку.

Пів години пізнїйше, Семен Силич і Флїґе, перетиснувшись з трудом крізь тисячну товпу людий, що заповнили всї улицї і переходи довкола заїздного дому, під'їхав на бричцї Мошка до окремого будинку, в кутї обширного касарняного подвіря. Будинку стерегла сильна варта. Почувши стукіт брички, з за угла будинку вискочив официр, приложив руку до шапки, підійшов до Флїґого і одержавши від него приказ, повів Семена Силича коридором, темно осьвітленим двома малими вікнами, до якихсь дверий, при котрих стояло на вартї двох вояків з витягненими шаблями. Підофіцир повернув ключ в замку, відсунув засувку і отвираючи скрипучі двері сказав півголосом, обертаючись до Семена Силича:

— Прошу, ваше благородіє!

Але він мусїв повторити ті слова ще два рази, бо сили опустили нараз Гвоздилина і він почув, що ноги угинають ся під ним. Вкінци опираючись на підофіцира, старець переміг себе і переступив поріг тюрми. Двері тихо примкнули ся за ним; Флїґе з делїкатности лишив ся за дверми.

В напів темній келї, на лавочцї, коло вікна з решіткою, з котрого проникало ще слабе сьвітло до середини, Гвоздилин побачив якусь стать в вояцкім плащи, що поволи і без думки підняла ся з місця.

— Ва.... Васю.... Васуню! — шепотом, ледве чутно сказав отець.

І в тих словах син почув всьо то, що отець хотів в них вложити. Тут було і питанє о вину, і люте, страшне горе і плач душі нїчим не приглушений....

Іван Семенович стояв перед вітцем блїдий, утомлений безсонними ночами і тяжкими тревогами; але его погляд був просто встромлений в очи вітця....

— Тату! Я — не убийник! Бог видить....

— Ах, змилував ся Господь! — крикнув радістно Семен Силич і кинув ся до сина.

І оба плакали і обнимали ся і знов плакали горячими слезами радости, забуваючи о тім, де они побачились і о тім, що „сокира вже лежить при корени смоківницї".

Вкінци Іван Семенович посадив вітця на лавку, сам сїв коло него і сказав коротко і просто:

— Я засуджений — ти то певне знаєш?... Але надію ся на Божу ласку... Я не винен... Хто его убив — не знаю. Я найшов его в лїсї з пробитою головою, в крови; хотїв єму помогти — сам побіг оповістити служебному офіцирови... І мене обжалували. Він був для мене несправедливий, був навіть лютий, але я єму всьо прощав — а всї пересьвідчені, що я відомстив єму злом за зле.. Всї! Ну, та Бог з ними... Тепер я бачив ся з тобою — я тобі всьо сказав.. Ти всьо знаєш!

В тій хвили скрипнули двері і Флїґе висунув ся зза них.

— Пане Гвоздилин — сказав півголосом — мушу вас просити відійти звідси... Довше вам тут не вільно бути.

Семен Силич поспішно встав з лавки. Він чув себе скріпленим, немов би полуда спала з его очий. Єму здавало ся, що тепер вже нема чого сумнївати ся, що всьо ясне, що треба лиш розтолкувати їм всїм, тим слїпцям — ріжним прокураторам, судиям — що его Васько не винен. Розтолкувати з тим пересьвідченєм, яке він сам в собі носив і всї від разу зрозуміють его...

— Тату, поблагословіть мене — почув нараз коло себе шепіт сина — і простїть — вольния і невольния...

Гвоздилин затремтїв і скоро, поспішно став хрестити сина дрожачою рукою і цїлувати его в чоло, в очи, в лиця та стискати его холодні як лїд руки.

— „Спасти его! Скорше спасти его, поки ще час" — мигнуло в голові Гвоздилина, що нараз зірвав ся і кинув ся до дверий келїї.

— Пращайте... і простїть! почув ся позад него нї то шепіт нї вітхнене, приглушене скрипом тяжких дверий і скреготом заржавілої засувки.

VIII.

Семен Силич скорими, великими кроками перейшов темні сїни, не замічаючи Флїґого, котрий хотїв его о щось поспитати і майже бігцем побіг до брички, вскочив до неї, немов би о десять лїт помолоднїв та закричав на Мошка, що сидїв на кізлї:

— Їдь! чим скорше їдь до полковника! Мошко не на жарти наполоханий звуком голоса Семена Силича і напрасстиною его рухів нагнав свого коня і пустив его ґальопом через касарняне подвіре до полковникового мешканя.

Гвоздилин вискочив з брички і вже поставив був ногу на перший ступень ґанку, коли нараз двох вояків заступило єму дорогу.

— Куди? Не можна!

— Як не можна? Менї треба до полковника...

— Не можна. Приказано нїкого не пускати!

І вояки брякнули карабінами, схрестивши їх.

Семен Силич вхопив ся за голову і мигом кинув ся назад до брички.

— До двох приватистів в III кл. ґімназ. потрібний безпроволочно яко учитель ученик висшої ґімназиї або академік. Близшу звістку подасть на подані компетентом услівя Уряд парохіяльний в Грушовичах, почта Стубно.

— Курс науки дяківства і сьпіву хорального. На основі рішеня Вс. Митроп. Консист. з дня 13 липня 1890 ч. 5040 уділяє в низу підписаний науки дяківства і сьпіву хорального при церкві в Зборові. Курс науки розпочинає ся з днем 1/13 жовтня 1897. Близшої відомости що-до принята подасть інтересованим на жадане підписаний: Т. Янишевский, учитель дяківства і управитель хору в Зборові, почта в місци.

— Хто би знав або міг довідати ся, де перебуває тепер Іван Дзюба родом з Сурохова повіта ярославского, а котрий в 1896 р. перебував в Майдані граничнім і звідтам десь виїхав, просить ся ласкаво донести до Маковиска під адресою Михайло Ґлубиш в Маковиску почта Бобрівка коло Ярослава (инші рускі ґазети просить ся о повторене сего оголошеня).

Любитель фотоґрафії: В справі купна приладу до фотоґрафованя віднесіть ся до складу проборів фотоґрафічних Бродковского, Львів ул. Баторого. Фірма ся торгує як-раз приладами до фотоґрафованя для любителїв сеї штуки. Що-до підручників для науки фотоґрафованя, то не можемо Вам поручати ніякого; тих підручників есть така маса, що яко не фахові не можемо сказати, котрий би був найліпший. Згадана фірма поінформує Вас о тім. — **Ст. Зв. в Бав.:** На питане, що робити, коли молоді пантарки дістають розвільнене і гинуть? — не можемо дати точної відповіди, бо не знаємо ані не можемо осудити причин сеї хороби. Може то бути лиш звичайне розвільнене, але й може бути якась пошесть — холера. Кажете: „Годує ся їх як звичайно". — Може якраз в тім годованю есть яка хиба. Розвільненя дістає дріб взагалі, отже й пантарки, від перестуди, через то, що пє студену воду; але може бути причина і в годівли, коли н. пр. годівля есть якась зіпсована. В такім случаю треба би годівлю змінити а до води до питя додати трошки вітриолю зеліза (копервасу), на літру кусень величини ліскового оріха, а крім того змішати 1 грам таннїни (купити в аптиці) з дрібкою мякушки з хлїба, витачати з того тоненький валочок, розділити на 10 частий і поробити пігулки, з котрих по одній треба давати хорим пантаркам три або й чотири рази на день. Найважнїйша річ в тім, щоби хорі пантарки відлучити зараз від здорових (здорові взяти може до окремого чистого койця) і місце, де звичайно пантарки перебувають, добре вичистити і десінфекціонувати, а землю посипати чистим піском. Треба також і на то звважати, шоби другий дріб не сходив ся з пантарками, бо коли то може яка пошесть, то може легко заразити ся і другий дріб. — **Щас. П. в Виног.:** Ваш льос витягнений в тягненю амортизацийнім дня 1 вересня с. р. Виплата розпічне ся від дня 1 жовтня с. р. по 6 зр. 50 кр. Преміовий купон відтинає ся і звертає ся властителеви та грає дальше в тягненях преміових. Курс угорских льосів червоного хреста: плетять 10·— жадають 10·70 зр. — **А. Б. в Г.:** 1) Можете вступити до войска, але там з Вашими науками не дослужите ся висшої ранґи як фірера, а що найбільше вже фельдфебля при компанії. Вислуживши у войску можете старати ся о приняте до жандармериї і учити ся там всего того, що жандармови потреба до служби. При жандармериї можете стати що найбільше постенфірером. Ранґи ляйтнанта Ви очевидно не розумієте, коли питаєте, чи будете могли єї дослужитити ся в жандармериї. Ляйтнант єсть то найнизший степень офіцира; щоби ним стати, треба кінчити або войскову академію, або яку школу середну (ґімназию, школу реальну і т. п.), робити матуру і вступати на однорічного охотника до войска і там робити іспит на офіцира. Можна би також робити т. зв. інтеліґенцийний іспит і вступати на одноорічного охотника до войска. Вже у войску досить трудно стати офіціром, а ще труднїйше в жандармериї, бо там дуже мало треба офіцирів. — До семінариї учительскої могли би Ви бути приняті хиба на курс приготовляючий, а відтак треба би Вам учити ся ще чотири роки і остаточно по довгих роках науки дістанете — 25 зр. місячно. Впрочім стало би Вам войско на перешкоді в науці. Ще найліпше було би для Вас брати ся до торговлї і то може до крамарства, скоро би Ви мали средства утворити собі крамницю. Наука крамарства при якімсь складі „Нар. Торговлї" триває найменше 3 місяці. На купця треба учити ся 4 роки і треба мати бодай дві кляси ґімназияльні. В першім році треба мати ціле своє удержане; дістає ся лиш помешкане. В другім році дістає практикант 10 зр. місячно, в третім році 15 а в четвертім 20 і виписує ся на помічника купецкого. Виїмково могли би Ви бути приняті на сю науку але тут знову войско стане Вам на перешкоді. Мимо всїх трудностий ми би Вам таки радили брати ся до торговлї. Можна стати чоловіком независимим і доробити ся маєтку. У всякій иншій службі есть чоловік лиш слугою; на мундур з блискучими ґузиками не треба дивити ся. — 2) Про ціпяка або солїтера давали ми відповідь лише що в „Добрих радах" в ч. 186 і в „Переписці" в ч. 189 „Народ. Часописи"; там собі прочитайте. Годі нам в так короткім часї про одно і то само писати. — (Дальші відповіди подамо пізнїйше, бо насамперед самі мусимо поінформувати ся).

☞ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати ані марок ані карт кореспонденцийних до відповіди).

— Везн до прокуратора — скорійше! — крикнув до Мошка.

І бричка знов заторохкотїла по вузких, потемнївших улицях Засодимичів, повернула на ринок і задержала ся перед одним з двоповерхових камінних домів.

Товпа жидів тиснула ся коло дверий прокураторового мешканя.

— Вам треба пана прокуратора? Тут — ось тут мешкає! — закричали жиди, вказуючи на сходи і на другий поверх.

Семен Силич вийшов по сходах на гору і задзвонив до дверий.

Високий, вусатий вояк лиш трохи відхилив двері.

— Не велено пускати — сказав півголосом.

— Скажи, голубчику, що з Москви — приїзжий! В дуже важній справі. Подай і карточку!

І разом з білетом він всунув єму в руку рубля.

Вояк пошкробав ся в голову і пішов сказати прокуратрови. За хвилю вернув і впустив Гвоздилина в невеличку комнату.

Нетерпеливо почав він там ходити взад і вперед і ходив доти, доки з сусїдної комнати не вийшов до него маленький, кругленький чоловік в унїформі і сїдим гладко причесаним волосєм. Мягко ступаючи і потираючи білі руки, вийшовший вічливо поклонив ся Гвоздилинови, вказав єму на крісло коло вікна і спитав:

— Чим можу служити вашій ексцеленциї?

Гвоздилин немов би не надїяв ся того питаня. Єму чомусь здавало ся, що прокуратор просто заговорить о страшній, лише що закінченій справі.

— Я.... я до вас.... в справі.... в справі того.... Приїхав заявити, що мій син не винен. Він не убивав.... Нікого не убивав! — продовжав Гвоздилин сам не замічаючи, як він підвисшує голос. — Він менї то сам сказав.... Розумієте?

Прокуратор підняв густі брови, зморщив чоло і поглянув на Семена Силича цїлком спокійно, немов би з відтїнком співчутя.

— Ваша ексцеленциє — почав мягко і тихо — суд рішає питане о вині або невинности підсудного після свого внутрішного пересьвідченя, основаного на всїх обставинах, які вийшли на яву при судовім слїдстві; тому я з вами о тім не можу навіть говорити....

— А ви отець? Маєте дїти? — перебив єго нараз Гвоздилин.

— Даруйте, ваша ексцеленциє, ще мягче сказав прокуратор — то инше дїло, оно не належить до річи. А до того — справа вже цїлком скінчена.... А моя участь в нїй — також. І тому — я нїчого не можу....

— Пане прокураторе! Я мушу вас просити.... Порадьте менї.... До кого удати ся.... як проволїчи — задержати, конець задержати.... Зрозумійтеж, я пересьвідчений о єго невинности!

Прокуратор потер чоло і сказав дуже виразно, немов би говорив кожде слово окремо:

— Не можу вам нїчого порадити! Тут.... хід справи не можна застановити. — Тут на помилуванє....

— Не іде о помилуванє! А іде о то, щоби на день, на два здержати виповнене засуду.... За ті два дни я готов дати пів мілїона.... Я готов всьо віддати. — Розумієте!

Тут вже мягкий і спокійний прокуратор не видержав. Він вірвав ся з крісла і не скриваючи негодованя сказав:

— Даруйте. — Даруйте, ваша ексцеленциє — більше не можу.... більше не маю права з вами говорити.

І він кланяючись, почав поступати ся взад до дверий другої комнати.

(Конець буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1897, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	10·50	4·40	8·55	6·45	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	10·05	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	10·27	11·27	—
Черновець	6·10	2·40	—	10·30	—	6·45	10·45
Ярослава	—	—	—	4·40	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·25	7·05	—	—
Тернополя	—	—	—	7·47	—	—	—
Гребенова [1])	—	—	—	—	9·20	—	—
Стрия, Скольо-го і Лавочного	—	—	—	5·20	—	3·05[2]	7·30
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·40	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·31	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·27	—	—
Янова	—	—	—	9·40	—	8·50[6]	7·48[8]
Янова	—	—	—	—	1·04[6]	3·15[7]	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [6]) Від 15 червня до 31 серпня лише в неділї і сьвята. [7]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [8]) Від 1 мая до 30 вересня вкл. [9]) Від 1 жовтня до 30 цьвітня.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцію відповідає: Адам Кахникевич.

Поручає ся 2

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

ФАБРИКА ШТУЧНИХ НАВОЗІВ Спілки командитової ЮЛІЯ ВАНГА у Львові, ул. Академична ч. 5, поручає на осінний сезон всілякі НАВОЗИ по знижених цїнах. Цїнники висилає ся на жадане відворотно.

40

Недужим на лїшаї

сухі, мокрі або лущачі ся, і получене з тою недугою також „печене шкіри“ помагає під ґваранциєю, навіть в найгірших случаях „Дра Гебри смерть лїшаям“.

4¾ кільо кави

netto вільне від порта за послїплатою або за попередним присланем гроший. Під ґваранциєю найлїпший товар.

39

Африк. Мока перлова . .	зр.	4·75
Сантос дуже добра . .	„	4·90
Куба зелена найлїпша .	„	5·18
Цейльон ясно-зел. найлїп.	„	6·35
Золота Ява жовта найлїп.	„	6·30
Пері кава знамен. сильна	„	6·45
Арабска Мока дд. аромат.	„	7·10

Цїнники і тарифа цлова даром.

ETTLINGER & COMP. HAMBURG.

35

Мужчини

При ослабленю мужескім, мій ц. к. упр. ґальвано-електричний апарат, для власного ужитку з добрим успіхом. Лїкарскі поручення. Проспект в коверті в марках 20 кр.

І. Авґенфельд,
Відень, IX., Türkenstrasse 4.

4

ГАЛИЦКИЙ КРЕДИТОВИЙ БАНК

принимає вкладки на

КНИЖОЧКИ

і опроцентовує їх по

4½% на рік.

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

по цїнах оригінальних.

С. Кельсен у Відни

поручає:

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненєм. — Збірники на воду. — Комплетні урядженя купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8.

На жадане висилає ся катальоґи.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові улиця Кароля Людвика число 9, приймає абонамент на всї дневники по цїнах оригінальних.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.